

ŠTEV.

6

· VERSKI · LIST · ZA · MLADINO ·

1940—1941

Iz Sv. Jakoba ob Savi.

Dne 17. novembra so nas zapustili predobri gospod župnik Novak Jožef. Po 12 letih župnikovanja v naši fari so odšli v zasluženi pokoj. Na ta dan smo se zbrali v Prosvetnem domu in se poslovili od njih s petjem, deklamacijami in govorom g. šolskega upravitelja. Kot dobri prijatelj mladine nam bodo ostali v trajnem spominu. Želimo jim še mnogo srečnih in zdravih dni, enkrat pa srečo v raj.

Z veseljem pa smo sprejeli priljubljenega župnika Karla Supina.

»Dobrodošli novi g. župnik!«

Kokalj Marija in Kopač Frančiška,

učenki 4. razr. v. lj. šole v Sv. Jakobu ob Savi.

Iz Loke.

Po dolgem času se zopet oglasim. Ne smete pa misliti, da sem se »Lučki« popolnoma odtujila, nasprotno, še z večjim veseljem jo vsak mesec prebiram.

Pošiljam Vam »Jezusove dneve«, za tiste otroke, ki so v rokah hudobnih ljudi, da bi jih ljubi Jezus ohranil nedolžne in čiste. »Jezusovi dnevi« so za september, oktober, november in december.

Srčne pozdrave v belo Ljubljano Vam pošilja

Anica Virantova,

učenka IV. razreda v Loki pri Zidanem mostu.

Odgovor: Hvala! Draga moja Anica, Ti ne veš, kako zelo sem Te vesel in kako sem še vedno Tvoj stari in zvesti prijatelj. Le še naprej pridno izpolnjuj »Jezusove dneve«! — Urednik.

Iz Sel pri Slovenjgradcu.

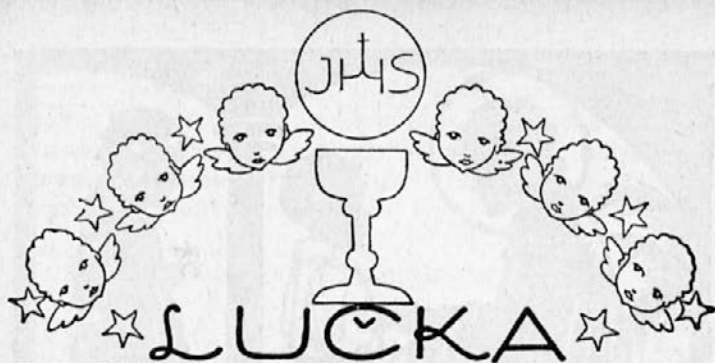
Tudi k nam prihaja »Lučka«, ki jo zelo radi beremo. Vedno nestrpno čakamo, da pride. Nihče še od nas ni bral nobenega dopisa iz Sel. Izpolnjujem tudi jaz »Jezusove dneve«. Ko jih bom imel mnogo, Vam jih bom poslal. Zelo rad jih izpolnjujem, ker vem, da je takega prizadevanja dobri Jezus gotovo zelo vesel. Dva lističa »Jezusovih dni« Vam torej pošljem že zdaj. Tudi molim za vse rajne prijateljčke, ki jih čitam v »Lučki«. Posebno mi ugaja povest »Drežče in radio«. Vse natančno prečitam od prve do zadnje črke, ker vedno najdem kaj lepega v »Lučki«.

Pozdravljam Vas in vse Vaše Lučkarje in Lučkarice!

Cigler Ivan,

učenec 4. razreda v Selah pri Slovenjgradcu.

Odgovor: Predragi Ivan! Zelo sem bil vesel obeh lističev »Jezusovi dnevi« in sem jih takoj položil pred jaslice. Le še naprej izpolnjuj »Jezusove dneve« s tako vneto. Božje Dete Te bo bogato poplačalo. — Lepo mi pozdravi preč. g. dekana in vse Lučkarje. Tvoj urednik.

LETO VI.

FEBRUAR 1941

ŠTEV. 6

Desetletnica »Jezusovih dni«.

Letos smo na praznik sv. Treh kraljev v ljubljanski frančiškanski cerkvi darovali »Jezusove dneve« na prav posebno slovesen način božjemu Zveličarju v tabernaklju. Bilo je vse prav tako lepo, kot pred desetimi leti, ko so ljubljanski otroci prvič darovali »Jezusove dneve« v imenu vseh slovenskih otrok božjemu Detetu. Obsežna cerkev Marijinega Oznanjenja je bila napolnjena prav do zadnjega kotička z otroki, starši in prijatelji mladine.

Slovesnost je vodil prevzvišeni nadpastir škof dr. Gregorij Rožman. Po svečanem vходу Križarjev in Klaric, ki so nosili v srebrnih zabojčkih in zlatih košaricah »Jezusove dneve«, je prišel pred oltar prevzvišeni in je zbrano mladino nagovoril z nadvse prijaznimi in toplimi besedami. Med drugim je dejal tudi tole:

Kakor so trije Modri prinesli božjemu Zveličarju darove, tako prinašate, dragi otroci, danes darove Jezusu tudi vi. Ti darovi pa niso lističi v zabojčkih in košaricah, ampak so žrtvice, odpovedi, zatajevanja in dobra dela sploh, ki ste jih tekom leta nabrali in jih Jezusu na ljubo zapisali na lističe. Božji Zveličar se je ozrl na te vaše darove in je zaradi vas prizanesel nam vsem s strahotno vojno. Z veliko vnemo nadaljujte to svoje delo: radi ubogajte svoje starše, krotite jezo,

Otroci prinašajo Jezusu svoje žrtvice.

pridno izdelujte svoje naloge za šolo, borite se zoper lenobo in sladkosnednost. Od vas, ljubi otroci, zavisi mir v naši državi tudi za bodoče dni.

Mladina je nepremično zrla gospoda škofa in pazljivo sledila njegovim izvajanjem. Takoj po govoru so med nežnim sviranjem svetonočne pesmi belo oblečeni otroci izročili drug za drugim svoje zabojčke in košarice gospodu škofu v imenu vseh slovenskih otrok, ki izpolnjujejo »Jezusove dneve« in gospod škof jih je položil pred tabernakelj. Frančiškanski otroški zbor je nato zapel z vso nežnostjo pesem »Prišla je lepa sveta noč«. Po litanijah je podelil prevzvišeni poseben blagoslov dečkov in deklic, otroci pa so nato pod vodstvom urednika »Lučke« zapeli še celo vrsto najljubkejših božičnih pesmi izpred oltarja, nakar so v slovesnem sprevodu prenesli zabojčke in košarice z »Jezusovimi dnevi« k jaslicam, kjer ostanejo do Svečnice.

Tako smo torej praznovali deseto obletnico slovesnega darovanja »Jezusovih dni« v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.

Lučkarji in Lučkarice! Vzemite si k srcu škofove besede: potrudite se za male žrtve, zatajevanja in dobra dela in vsak dan izpolnite »Jezusove dneve«. Jezus bo z dopadenjem gledal vaš trud, blagoslovil bo zaradi vas našo Jugoslavijo in jo še nadalje varoval pred grozotami vojne.

Indijska zaobljuba.

Mati malega Badhu je bila vsa obupana. Njen ljubljenc je bolehal že več mesecev za vnetjem oči, zdaj mu pa preti popolna slepota.

Badhuova mati je že poskušala vsa mogoča zdravila, ki so jih priporočali vaški zdravniki, pa vse ni nič pomagalo. Bolezen je čedalje hujša. Z žalostjo navdaja mater misel, da bo njen otrok izgubil najplemenitejši dar neba, in da bo vse življenje taval okoli kakor slepec.

Njene dobre prijateljice pa še niso izgubile upanja. Svetujejo ji, naj poskuša doseči pomoč pri malikih, ker ji ne morejo ljudje pomagati. Pojdi pred oltar velike matere ter ji daruj petelina in nekaj kokosovih orehov. Gotovo ti bo pomagala.

Druga spet misli: Iti k veliki materi je res nesmiselno, ker ima tu hudobni duh svoje prste. Pelji rajši otroka k čarovniku. Ta bo s svojo umetnostjo ugnal vraga, da bo zapustil otroka. Seveda moraš prinesiti lep dar, sicer ti čarovnik ne bo pomagal.

Badhuova mati je pa kristjanka, zato zavrne vse predloge svojih sosedov.

Ne bom opravila daritve veliki materi in ga ne bom nesla k čarovniku. Svojega ljubljenca bom priporočila nebeški Materi Mariji. In obljubi Materi božji sledeči dar: Ako bo moj mali Badhu ozdravel, ga bom peljala pred oltar v cerkvi v Auliji, ter bom tam badhua prižgala sveženj sveč. Tam bom pred cerkvijo posadila Badhua na vago, na drugo stran pa toliko čiste pšenične moke, kolikor je bo treba za popolno ravnovesje z dečkom. Iz te moke bom spekla kruha za gostovanje pred cerkvijo. Tu bodo sodelovali vsi moji vaščani, da se tudi ti zahvalijo nebeški Materi za veliko milost, ki sem jo prejela.

Že nekaj dni po tej zaobljubi se je začelo zdravje Badhua boljšati. Otroške oči so se spet zasvetile ter veselo gledale v lepi božji svet.

Mati je bila vsa srečna. Z vso naglico hoče izvršiti svojo obljubo. Na prvem sejmu kupi vrečo pšenice, jo očisti prahu in plev in sede k svojemu ročnemu mlinu, da pripravi čiste bele moke. Ves dan je vrtela svoj težki ročni mlin, a rada je prenašala ta napor v zahvalo za zdravje svojega otroka. Ko je vse pripravila, je šla v vas in sporočila, da bo jutri izpolnila zaobljubo, ki jo je napravila v čast Materi božji. Povabila je vse vaščane, da bi šli z njo v Aulijo zahvalit se nebeški Materi. Lahko si mislite, kako sem se prihodnje jutro začudil, ko sem zagledal procesijo mož, žena, otrok, ki so prepevali svete pesmi in krenili naravnost v cerkev. Žene so vzele malega Badhua v svojo sredo, možje so nesli zaobljubljene darove, otroci so pa peli z zvencečim glasom: Slava materi Mariji, slava materi Mariji! Ko so prišli v cerkev, je takoj šla mati z malim Badhuom pred oltar nebeške Gospe, se ji goreče zahvalila in prižgala obljubljeni sveče.

Možje so medtem zvezali pred glavnim cerkvenim vhodom tri bambusove palice ter jih postavili kot nekako stojalo, ki so nanj obesili vago. Tedaj je moral mali Badhu sestiti na eno stran tehtnice, na drugo stran so pa obesili vrečo z moko. Ko je prišlo do natančnega ravnovesja, so klicali ljudje zopet: Mata Maria ki jai! to je: Slava materi Mariji! Žene so pa začele prepevati Marijine pesmi.

Tedaj so žene takoj začele pripravljati obed. Kmalu je zagorelo več ognjev, kjer bodo spekli kruha. Badhuova mati je pripravila še kot posebni dodatek sladko lečno kašo. Otroci so nabrali širokih bananinih listov, ki so jim služili za krožnike.

Že so sladki obed pripravili. Vsi so se zvrstili v dolge vrste, da bi jedli. Po molitvi so spet slavili Mater božjo, da bi se vsi zavedali, da je ta pojedina v čast nebeški Kraljici.

Povabili so tudi šolske otroke iz Aulije in vsi so se najedli sladke kaše, kolikor jim bilo drago.

Po pojedini so šli ljudje še enkrat v cerkev, da bi se zahvalili Materi božji za čudežno pomoč. Nato so se v sprevodu vrnili v svojo vas in klicali: Slava Materi Mariji!

Anton Vizjak D. J., bengalski misijonar.

Sv. Frančišek in jagnje.

Nekoč je dobil sv. Frančišek Asiški v dar ljubeznivo jagnje. Hvaležno ga je sprejel in se radoval njegove krotkosti in preprostosti. Pogovarjal se je z njim kot z razumnim bitjem. Opozoril ga je, naj s svojim meketanjem daje Bogu v čast in naj ne moti njegovih bratov. Jagnje pa se vede, kot da razume njegove bodrilne besede. Kadar je pozvonilo in so se Frančiškovi bratje podali v kor k molitvi, je šlo tja tudi jagnje. In ko je pri povzdigovanju duhovnik

dvignil sveto hostijo, je padlo jagnje na kolena in počastilo najsvetejši zakrament.

Sv. Frančišek je bratom pogosto govoril: »Kadar pogledate to nedolžno jagnje, se s hvaležnostjo spomnite na ono Jagnje, ki je sv. Janez Krstnik o njem govoril: ‚Glejte, Jagnje božje, glejte, ki odjemlje grehe sveta.‘«

O Gospa moja.

Mirno. Dvoglasno.

Tome Matija.

mf

O Go - spa mo - ja, o Ma - ti mo - ja,

mf

te-bi se vsega da - rujem, in da se ti vdanega

ska-žem, ti da - nes po-sve - tim svo - je o - či,

svo - ja u - še - sa, svo - ja u - sta, svo - je sr - ce,

se - be po-pol - no - ma vse - ga. Ker sem to - rej

tvoj, o do-bra Ma-ti, va-ruj me, bra-ni me

ka-kor svo-jo last in po-cest. A-men.

Jezusovi dnevi.

Janezek se zgodaj zjutraj zbudi. Za danes se ima naučiti mnogo katekizma. V postelji premišljuje, ali bi vstal ali ne, ali bi se šel učiti katekizma ali ne. Katehet so tako hudi v šoli, če ne znajo katekizma.

Usede se na posteljo in premišljuje. Zunaj je tako mrzlo, zakaj bi tako zgodaj vstajal? Saj katekizma se lahko drugič naučim.

V njegovi duši se sedaj bojujeta angel in hudobec. Angel mu pravi: »O Janezek, vstani in pojdi se učiti katekizma! To je tvoja dolžnost. V Jezusovih dneh boš lahko napravil križec, da si se premagal. Kako bo to lepo!« Hudobec mu pa prigovarja: »Le spi še! Poglej, kako je toplo v postelji. Zunaj ni nič prijetno. Na oknu so ledene rože.«

Kdo bo sedaj zmagal?

Janezek za hip pomišlja. Kako vesel bo danes Jezus, ko bo pri 11. točki v Jezusovih dneh lahko napravil velik križ. Takoj je vstal, se lepo naučil katekizma in šel z veselim srcem v šolo.

Zupec Franc.

Luč v razsvetljenje nevernikov.

Drejče in radio.

7. Veselje in —

Morda si mislite, da se je Drejče zaradi tolikih neuspehov radiu odpovedal? No, če tako mislite, se motite.

Seveda o radiu nikoli ni govoril ne očetu, ne materi in še celo mačku ne, ki je zdaj Drejčeta globoko preziral. Pač pa sta se mnogo menila o radiu z medvedkom, ki je zdaj postal Drejčeto v zaupnik.

Drejče prebije dolge ure v svoji sobi in se z njim pogovarja. Sam se usede na svoj stolček, sebi nasproti pa na zaboj posadi medvedka.

Drejče lahko z njim govori po cele dneve, ta pa se niti ne gane in ga nikoli ne prekinja. Sedi pač lepo mirno, odpira svoja z volno vezena usta in ga gleda z okroglimi očmi iz temnega usnja. Takle pogovor je kaj miren, samo malo dolgočasen. Vendar pa ima medvedek eno lepo lastnost: nikoli nima nobene svoje misli, ampak samo take, kakršne hoče Drejče. Zato se tudi nikoli ne skregata.

»Medvedek, kaj bi ti rekel, če bi nama radio padel kar iz neba?«

Medvedek mu kajpada ne bi nič odgovoril, ker je najbolj slep, najbolj gluhi in najbolj mutasti od vseh žametnih medvedkov. A kakor v odgovor na Drejčeto vprašanje se je od zunaj zaslišal glas:

»Prinesel sem radioaparata za vašega fantiča!«

Tako jasno in razločno se je slišalo do Drejčeto v sobe, da je ta planil pokonci.

Radioaparata? No, kaj pa naj to pomeni?

In že mu priteče naproti hišna.

»Drejče, srček moj! Radio zate! Brž!«

Drejče pa je doživel že toliko razočaranj, da kar ne more verjeti.

»Jaz ga nisem naročil, to pa tudi dobro veš, da mi ga očka in mama nočeta kupiti!«

„Prinesel sem radioaparata za vašega fantiča!“

»Tvoji starši so najbrž odšli z doma, ne da bi jaz vedela kdaj. Ali pa ti ga morda pošilja v dar stric Jule ali pa teta Nija. Brž ga pojdi pogledat, krasen je! Ima zvočnik in štiri elektronke!«

Zdaj se Drejčce ne obotavlja več. Res je! Pa prav gotovo res. V veži stoji možak s krasnim radiom. Še lepši je kakor tisti v sanjah. In njegov je, njegov, Drejčctov!

Fantič se ne more več premagovati: pleše, vpije, poje in še slugu plane za vrat in ga objame, tako da se ta od srca zasmije.

»Ali res? Ali je res moj?«

»Pri moji veri, da je,« potrdi možak. »Zato ti ga pa prinašam. Pokaži, kje naj ga napeljem!«

»V moji sobi,« zakriči Drejčce in ves žari.

Vesel kakor v devetih nebesih teče Drejčce naprej in si pazljivo ogleduje napeljavanje. Gotovo je moral storiti kako posebno veliko dejanje, da so mu kupili tak radio. Išče in išče po svojem spominu, a ničesar ne najde. No, nič ne de, je pač bil priden, ne da bi sam za to vedel. Aha, maček, kaj pa zdaj praviš? Ali pa ti, medvedek?

Tudi posli so vsi veseli prišli v Drejčctovo sobo. Vsak po svoje pomaga pri napeljavanju. Drejčce pa suče gumb in vprašuje in vprašuje. Pa je res čudno, da mu pride aparat kar takole ravno takrat, ko o njem govori z medvedkom, in ne da bi sam naprej kaj vedel.

»Saj menda vendar ni danes moj god... osem let tudi še nimam... Kaj, če bi bil danes slučajno prvi januar?«

»No, ne blebetaj tako neumno, srček moj!«

Zdaj pa se Drejčce kar zgrozi: kaj pa, če so mu ga poslale vile in on vanje še ne verjame ne! Sam se mora najprej prepričati.

»Kdo pa mi radio pošilja?«

»Neka debela gospa, ki pa ni povedala imena, ker vas pride sama obiskat.«

»Debela gospa? Torej vila že ne bo, mogoče pa je teta Nija, ki pride nocoj na večerjo?«

»Precej velik nos ima,« pove sluga.

»Potem je pa teta Urša.«

»Pa prav z visokim glasom govori.«

»Ah, ne. Stara mama bó.«

»In zelen klobuk nosi.«

Zdaj je Drejčctove modrosti konec. Pa kaj zato? Poglavitno je, da je radio tu in je njegov, njegov!

Ko je bil radio napeljan, je Drejčce nestrpno vprašal:

»Ali se bo zdaj že kaj slišalo?«

»Ha, mislim, da!«

Postrežljivi možak zasuče gumb in napove:

»Rim.« Začuje se krasno petje.

»London.« Poskočna glasba.

»Berlin.« Navdušen govor.

Drejčce je kar usta odprl in posluša glasove iz vseh mogočih mest sveta. Glejte, Drejčce bo lahko v svoji sobi, samo

zasukal bo gumb, pa bo dan in noč poslušal glasove, ki so od danes naprej njegovi prijatelji.

Aha, maček! Zdaj pa le kuhaj mulo, če hočeš, in skači na polico, kadar te Drejčce kliče. Še medvedek lahko molči. Kdo se bo še zmenil za vaju, ko Drejčetu govori vesoljni svet in ta svet poje, igra, pošilja godbo, vse v njegovo zabavo!

Tudi hišna je vsa ginjena in vpraša:

»Lepo je, Drejčce, kaj?«

Drejčce pa je preveč presunjen, da bi mogel govoriti, zato samo prikima. Možak, ki še gleda, ali je zdaj vse v redu, pa začuden vpraša:

»Zakaj pa fantu pravite Drejčce?«

»No, zato ker mi je ime Andrej!«

»Andrej? Drejčce? Glej ga no! Ali nisi Filip? Filip Dobran?«

Drejčce prebledi, ker se boji nove nesreče.

»Filip res stanuje v istem nadstropju, samo na drugi strani hodnika.«

»Tri sto mačkov!« se zjezi možak. »Torej sem potrkal na desni namesto na levi!«

In že razdira napeljavo, pobere žice, slušalo in vse skupaj odnese!

Drejčce pa stoji kakor solnat steber, gleda z razprtimi očmi in se ne gane.

Spet je sam v svoji sobici, svoji beli sobici in zdi se mu strašno velika.

Maček je doslej radovedno ogledoval, zdaj pa se mu škodoželjno reži in se umakne. Samo medvedek še ostane, zvesti medvedek, steza svoje roke in gleda v strop s svojimi okroglimi očmi.

Drejčce ga pobere. Ne more mu govoriti, ker ga v grlu nekaj davi in mu solze silijo v oči. Vendar pa medvedka stisne na svoje prsi in ta ga gotovo razume, čeprav je neumna žival in še ta žametna, z vezanimi usti in usnjatimi očmi.

Drejčce mu solzno glavo nasloni na žametno čelo in od zunaj zasliši glas:

»Prinesel sem radio aparat za vašega fanta!«

Ubogi Drejčce! Zakaj ti ne smeš biti ta fant?

8. Drejčeta bi radi zabavali.

Filip torej ima radio, Drejčce ga nima! Mačka to jezi. Drejčce pa je samo žalosten, strašno žalosten.

Včasih sliši v svojo sobo, kako govori in poje Filipov radio. Tedaj pride Drejčce k oknu in poslušča. Nekaj je to že, ali je pa zato že vse?

Seveda Filip tu pa tam Drejčeta povabi k sebi. A to je še bolj žalostno ko vse drugo. Prvič Filip ne pusti, da bi se Drejčce radia dotaknil ali pa sukaj gumb. Potem pa se Filip tudi rajši igra s svojo čredo. Vedno se izgovarja, da je antena slaba, da so elektronke pregorele, ali pa da njegov

oče ne mara hrupa. Kakor da bi Filip s čredo delal manj hrupa! Posnema glasove vseh živali, prašiča pelje na semenj in sam kruli, gos mu noče mirno sedeti v šajtrgi in jo zmerja, da leti skozi ušesa, pa povrh še sam gaga!

A Drejče je olikan fant in prijatelju nikoli ne ugovarja. Samo da sme vsaj deset minut poslušati radio, pre-

„Drejče, vzal te bom s seboj na avto razstavo!“

lišče. Mama mu je pripovedovala najbolj strašne povesti. Prav nihče pa se ni spomnil, da bi mu obljubil radio!

Drejče je pa vendarle pokazal, da je dober fantek, ki ve, kaj se spodobi. Poslušal je mamine povesti, občudoval je letala in potrudil se je, da v kinu ni zaspal; samo jahanje je odklonil, ker se je bal konj.

Vendar vse to ni Drejčetu prineslo nobenega veselja.

Tedaj pa se je oglasil še stric Jule, ubogi stric, ki je vse prej ko bogat, in je zmagoslavno rekel:

»Drejče, vzal te bom s seboj na avto razstavo!«

Drejče se je olikano nasmehnil, da mu je prav. Saj vendar ni mogel reči, da ne pojde!

In mama je brž veselo vzkliknila:

»Izvrstna misel! Ne res, Drejče? S stricem se boš na razstavi zelo zabaval.«

Drejče je preveč vljuden, da bi rekel ne.

neše ne vem kaj. Drejče tudi stori vse, kar hoče Filip, samo ne ljubi ga ne več. Nič več ne ljubi mačka, ker se mu vedno posmehuje, celo nedolžnega medvedka ne ljubi več. Ne, Drejče ne ljubi več nobene reči in nobene osebe. Do vsega je postal brezbrizen: do računov, do svojega vlaka in še do mis Begar.

Starši so se začeli zaradi te brezčutnosti vznemirjati.

»Fant se dolgočasi,« je oni dan rekla mama. »Preskrbeti mu moramo kake zabave.«

In takoj je vsak pokazal svojo modrost. Stara mama je predlagala, naj bi se učil jahati. Teta Nija ga je peljala v kino. Oče ga je vzel s seboj na leta-

»Videl boš avtomobile vseh vrst in krasne karoserije! Za fante je to zelo zanimivo.«

»Gotovo,« je rekel Drejče, čeprav sam ni verjel.

Drejče je mlad in pogumen, a dobrega srca; nikogar ne mara žaliti. Ker ga torej hočejo zabavati, se hoče zabavati, naj se mora še tako premagovati. Z roko v roki hitita z Juletom po razstavi in si ogledujeta.

Vse mogoče tvrdke so poslale svoje najlepše avtomobile na razstavo. Kdo bi vedel vsa njihova imena? — Precej je fantov, ki bi jim takle pogled zmešal glavo, saj so nekateri na avto kar nori. Drejče pa ni nor na avto, ampak na radio! In to ni vseeno!

Vendar pa se je živo zanimal za karoserije, za volane, zlasti pa za cilindre, ker je dobro vedel, da je motor najvažnejši del avta. Vse je hotel videti, vse vedeti, vse otipati in zaman mu je stric Jule dopovedoval, da ne sme vtikati nosu v vsak motor, da ne sme plezati v vozove, da uslužbencev ne sme spraševati sto reči. Drejče ga še slišal ni.

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

10.

Toda gorje! Kot bi mignil, se vetrnica zapre in ujame punčko za roko. »Na pomoč!« zavpije Nežica. Poldek vleče Nežica za drugo roko in konjiča morata močno potegniti, da bi svoja jezdeca odnesla naprej. In Nežica nazadnje le izpuli svojo roko.

Zdaj prijezdijo na vrt samih korald. Kako krasno! Vse je škrlatno, rdeče, rožnato! Otroka jahata skozi čudni vrt in začudenje jima zapira sapo. »Zdaj pa odjezdimo v največje globine!« pravi ribica. »Sonce tja dol ne more prereti, pa imamo vendarle prav čedno razsvetljava.«

Naši rajni prijateljski

† **Lahovnik Justin**, učenec 4. razreda ljudske šole v Paki pri Velenju. Pred enim tednom si bil še vesel in brezskrben med nami. Kako radi smo Te imeli, saj si bil vzoren učenec in najboljši naš tovariš. Mirno in pazljivo si sledil pouku, vedno pravilno odgovarjal, vsakemu rad pomagal. Prišla je bolezen in Te iztrgala po hudem trpljenju staršem in sestrici, ter žalostnim součencem. Vsi žalujemo za teboj »Justek«! A tolaži nas misel, da je Tvoja čista duša pri Bogu.

Tvoj součenec

Ovčak Ferdo,
4. razred.

† **Pavla Heine**. Ko je letos rumenelo listje na drevju in ko so se lastavice poslovile od nas, nas je za vedno zapustila tudi Tvoja dušica in se preselila v boljšo domovino. — Draga Pavla! Odšla si od nas tako nepričakovano. Obolela si in odpeljali so Te v bolnišnico. Tam si preživljala svoje zadnje trenutke. Ko smo Te obiskale, nisi nikdar tožila, nikdar jadikovala. Vedno si nas sprejela s smehom na obrazu. Jezusu si se zdela dovolj razvita cvetka za božji vrt. Utrgal Te je v solzni dolini in Te presadil na božjo njivo. Tam sedaj cveteš in dehtiš, zabavaš in razveseljuješ nebeške kralce.

Draga Pavla! Zagrebli so Tvoje telo, a Tvoja dušica je odplavala v rajске višave. Tam sedaj prosi ljubega Boga za svoje starše, pa tudi za nas, da se enkrat srečno snidemo.

Součenke.

† **Jožica Began**, učenka 4. razreda ljudske šole, Sv. Marjeta niže Ptuja. Umrli je 17. junija 1940. Kruta zavrtna bolezen je pretrgala nit Tvojega življenja. Marijo si zelo ljubila, saj si bila tudi v Marijinem vrtcu. Bila si tiha in mirna v šoli in doma. Nebeški vrtnar Te je presadil iz te solzne doline v nebeške livade. Otroci so Ti zapeli »Gozdič je že zelen«. Ob odprtem grobu so se od Tebe poslovili gospod katehet, gospod učitelj ter Tvoja prijateljica. Tvoj mnogo prerani grob smo posuli s cvetjem. Prosi Marijo, da se bomo enkrat videli v nebeškem kraljestvu!

Zlatnik Štefka,

6. razred, Sv. Marjeta niže Ptuja.

† **Križan Jože**, učenec IV. razreda v Gribljah. Umrl dne 25. novembra 1940. Žalostno so zapeli zvonovi in naznanili Tvojo smrt, naš dragi Jože. Nismo mogli verjeti, saj si bil še nedavno med nami zdrav in vesel. Tvoja smrt nas je raniła toliko bolj, ker si bil priden deček; ubogljiv doma, vzoren učenec v šoli, v Marijinem vrtcu in velik prijatelj »Lučke«. Vsem si nam bil zgled in veselje. Tvoji součenci.

Pošta malega Jezusa

Spomin na † dr. Antona Korošca.

Ko sem poleti ministriral pri sv. Janezu, mi je cerkovnik povedal veliko veselje, da bo prišel dr. Anton Korošec. Kmalu potem sem zagledal lep moder avto. Pred cerkvijo se je ustavil, iz njega je stopil lep gospod. Ko je prišel k vratom je obdaroval male otroke. Potem je prišel k meni in je vprašal, če bi mu stregel pri sv. daritvi.

Jaz sem seveda rad ustregel. Odpravila sva se k oltarju. Po končani daritvi smo šli v zakristijo, kjer se je gospod minister preoblekel in se sklonil k meni ter mi dal 100 dinarjev. Rekel mi je: »Imej za obuvale in šolske potrebščine.« Jaz sem se lepo zahvalil in šel vesel na dom.

Bog mu bodi stokrat plačnik! Iskreno moli zanj

Kavčič Janez,

učenec V. oddelka, St. Fužina 75 v Bohinju.

Iz Rake na Dolenjskem.

Naš gospod župnik Martin Bukovec so imeli petdesetletnico. Zvonovi so takrat lepo zvonili. Med pritrkavanjem zvonov so mu zapeli pod oknom prelepo pesem »Iz stolpa sem mi zvon donik«. Gospod župnik je bil tega tako vesel, da se še zahvaliti ni mogel. Tudi šolska mladina se ga je spomnila. Naš gospod župnik je zelo dober, zato ga imamo radi.

Plehan Darinka,

učenka II. r.

Iz Gradišča ob severni meji.

Naznanjam Vam veselo novico, da smo imeli tukaj pri nas prvo nedeljo po Božiču veselo božičnico. Vsi smo bili obdarovani. Zato moramo biti hvaležni našemu g. upravitelju Jošku Turku in gospe učiteljici Jožici Turk. Zahvalo za darila imamo izkazati tudi g. Martinu Mastnaku,

direktorju klasične gimnazije v Mariboru, in Ciril-Methodovi družbi, ki nam je tudi zgradila novo šolo. Vsem tem cenjenim dobrotnikom smo vsi prav iz srca hvaležni. Molili bomo za nje.

Vse Lučkarje in Lučkarice posebno pa Vas. g. urednik, najiskreneeje pozdravljata

Pepca Gril in Katrica Viltušnik,
učenki 8. razreda ljudske šole.

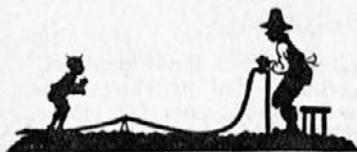
Jakec jo je izkupil.

Stric Matic je glava zvita.
Preden rožicam zalije,
se na stolčku odpočije
in »Slovenec« vneto čita.

Jakec pa nožiček ostri
v cevko mehko zasadi.
»Voda brizgnila bo v strica«
ves vesel domišlja si.

Stric Matic preneha brati,
prožno vodovod odpre.
Jakec se prične smejati:
»Striček, zdaj bo kmalu mo-
kro vse.«

Tisti hip pa voda brizgne,
pa ne v strička. Joj, prejoj!
Jakec od pete do glave
premočen je do kože ves takoj.

Fantič iznenaden in preplašen
pozabil je zbežati.
Stric pograbi tenko šibo
in Jakeca ž njo namlati.

Rešitev ugank v „Lučki“ št. 5.

1. Nogo si prej zlomi tisti, ki pade z lestve.
2. Lovec je bil sv. Peter, ker mu je Gospod rekel: Odslej boš ljudi lovil.
3. Božično drevo je brez korenin.
4. V hiši vstane »in«.
5. Sebi enakega.
6. Vsaka ptica mora popiti eno kapljico.
7. Oče je dal svojemu zapravljivemu sinu 90 dinarjev.

Vseh sedem ugank so pravilno rešili sledeči:

Štefančič Viktor, Por Pavel, Guzi Bogomir, Virant Franc, Berčič Janez, Ahačič Franc, Podrepšek Roman, Metlika Ivo, Pugelj Andrej, Maček Alojzij, Polanc Anica, Bezlaj Danica, Zabret Blaž, Vidmar Anton, Lukman Lili, Leskovec Branko, Jančar Vladimir, Rigler Janez, Likar Franc, Lukman Edgar, Guzi Boris, Urbas Marijan, Lindič Marijan, Podlipec Ivan, Štravs Marjan, Deželak Angela, Tomc Joško, Sedevčič Srečko, Štravs Mirko, Mavrič Marko, Štefančič Peter, Skodlar Franc.

Izžrebana sta bila sledeča:

Lukman Lili, uč. 2. razr., Vransko pri Celju št. 57.

Tomc Joško, uč. 3. razr., Dolnja vas št. 19, p. Škofljica pri Ljubljani.

»Lučko« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana. Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.